

C184 – FIN11

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2008-2009

21 april 2009

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ALGEMEEN BELEID, FINANCIEN EN BEGROTING

INHOUD

- Vraag om uitleg van de heer Ward Kennes tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de inwerkingtreding van artikel 52 van het Comptabiliteitsdecreet 1
- Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de gevolgen voor de Vlaamse overheid van de moeilijkheden bij de inning van achterstallige belastingen 2

Waarnemend voorzitter: de heer Erik Matthijs

Vraag om uitleg van de heer Ward Kennes tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de inwerking-treding van artikel 52 van het Comptabiliteitsdecreet

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Mijnheer de minister, minister de voorzitter, geachte collega's, het is niet mijn bedoeling om een groot debat uit te lokken over de comptabiliteits-wetgeving of over de Algemene Bepalingenwet of over de inwerking-treding van alle bepalingen van het Comptabiliteitsdecreet. Ik wil wel een heel specifiek probleem aankaarten dat er nauw mee samenhangt en er helemaal afhankelijk van is.

Initiatiefnemers in de welzijnssector, die vallen onder de beleidsdomeinen waarvoor het Vlaams Infrastructuur-fonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) bevoegd is, dreigen de subsidies die ze in het verleden ontvingen van de Belgische staat – en sommige dossiers gaan heel ver terug – volledig te moeten terugbetalen. Dit zou hen kunnen overkomen wanneer ze de bestemming van het onroerend goed dat met deze subsidies is opge-richt, wijzigen of indien ze het goed verkopen voor de boekhoudkundige afschrijvingsduur volledig is verstreken.

Om dit probleem op te lossen, heeft het besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van besluiten inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden bepaald dat de terugvordering slechts zal gebeuren voor een bedrag berekend pro rata van het op het ogenblik van de overtreding nog niet afgelopen gedeelte van de boekhoudkundige afschrijvingsduur van de investering en tevens pro rata van het gedeelte van de subsidiabele oppervlakte van het gesubsidieerde goed dat een bestem-mingswijziging krijgt, vervreemd wordt of bezwaard wordt met een zakelijk recht. Hieruit blijkt dat de Vlaamse Regering zich ten volle bewust is van de pro-blematiek en reeds naar oplossingen heeft gezocht.

Door deze aanpassing van de terugvorderingsregels wijzigt Vlaanderen de bestemming van federale midde-len uit het verleden. Na advies van de Raad van State werd daarom toegevoegd dat deze bepalingen slechts gelden vanaf de inwerking-treding van artikel 52 van het zogenaamde Comptabiliteitsdecreet. Dit artikel 52 be-paalt dat de Vlaamse Regering de regels betreffende de aanwending van die subsidies vaststelt. Dit Comptabili-teitsdecreet is evenwel nog niet in werking gesteld door de Vlaamse Regering.

Verscheidene initiatiefnemers in de zorgsector dreigen daardoor de in het verre verleden verkregen subsidies integraal te moeten terugbetalen als ze bestaande infra-structuur willen verkopen om elders nieuwe op te trek-ken of bestaande infrastructuur binnen hun organisatie een andere bestemming wil geven. Een aantal gebou-wen bijvoorbeeld zijn niet meer geschikt voor verblijf, maar ze kunnen wel worden heringericht als kantoor-gebouw. Maar zolang dit niet is geregeld, dreigen ze dus de volledige subsidiëring te moeten terugbetalen.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van dit pro-bleem? Kan artikel 52 afzonderlijk in werking worden gesteld? En zo ja, op welke termijn verwacht u de in-werking-treding van dit specifieke artikel? Als dit alle-maal niet mogelijk zou zijn, welke andere pistes kunnen volgens u desgevallend toch een oplossing bieden om te voorkomen dat welzijnsinstellingen, bijvoorbeeld 25 jaar na het realiseren van een gesubsidieerde infrastruc-tuur, de subsidies integraal moeten terugbetalen?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de door de heer Kennes geschetste problematiek is een probleem dat zich situeert binnen de welzijnssector en is inderdaad een rechtstreeks gevolg van de verplichte toepassing van de huidige artikelen 55 tot 58 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit. Deze artikelen betreffende de controle op de aanwending van de toelagen bepalen dat een toelage moet worden aangewend voor de doeleinden waarvoor zij werd verleend. Met toepassing van deze artikelen moeten de door de Belgische staat verleende investeringssubsidies bij verkoop of bestemmings-wijziging voor de boekhoudkundige afschrijvingsduur is verlopen, dus worden teruggevorderd.

U vraagt mij of de inwerking-treding van artikel 52 van het Comptabiliteitsdecreet een oplossing zou kunnen bieden voor deze problematiek. Ik ben ervan overtuigd dat deze piste geen uitweg biedt. Ik probeer dit nader te verklaren.

Het nieuwe Comptabiliteitsdecreet geeft uitvoering aan de Algemene Bepalingenwet. Dat is de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsi-dies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof. In deze Algemene Bepal-ingenwet wordt in artikel 13 en 14 de inhoud van de artikelen 57 en 58 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit integraal overgenomen.

Het is dus een misvatting dat artikel 52 van het nieuwe Comptabiliteitsdecreet – dat de regels vaststelt betreffende de toekenning en verantwoording van de subsidies en betreffende de onverenigbaarheden – minder streng zou zijn dan de huidige artikelen 57 en 58 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit.

De Raad van State verleende ter zake zelfs een ongunstig advies omdat het voorgestelde artikel 42 van het ontwerp van wijziging op het VIPA-besluit – het besluit tot wijziging van het besluit van 8 juni 1999 houdende de procedureregels inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden – minder streng is dan de artikelen 57 en 58 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit.

Aangezien artikel 52 van het Comptabiliteitsdecreet niet minder streng is dan de artikelen 57 en 58 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit, biedt een vervroegde inwerkingtreding geen oplossing. Ik ben desalniettemin van oordeel dat de subsidies in de door de heer Kennes geschetste gevallen niet volledig moeten worden teruggevorderd. Artikel 42 van het VIPA-wijzigingsbesluit respecteert immers de artikelen 57 en 58 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit. Terugvorderingen moeten immers slechts gebeuren pro rata van het gedeelte van de subsidie waarop de bestemmingswijziging of de verkoop betrekking heeft.

Dit brengt me tot de tweede vraag van de heer Kennes. Kan artikel 52 van het Comptabiliteitsdecreet afzonderlijk in werking worden gesteld? Zoals reeds gesteld, zou een gedeeltelijke inwerkingtreding van het Comptabiliteitsdecreet geen enkele oplossing voor het geschetste probleem bieden. We hoeven dit bijgevolg niet in overweging te nemen.

Tot slot is me gevraagd welke andere pistes eventueel een oplossing zouden kunnen bieden.

– *De heer Jaak Gabriëls treedt als voorzitter op.*

Zoals ik in mijn antwoord op de eerste vraag van de heer Kennes reeds heb verklaard, kan de Vlaamse Regering slechts binnen het kader van de verplichte wettelijke bepalingen, de huidige artikelen 55 tot en met 58 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit, een regeling uitwerken. Hierbij moet het algemeen kader worden gerespecteerd. Aan dit principe zal, zelfs indien het Comptabiliteitsdecreet geheel of gedeeltelijk in werking zal treden, in de toekomst niets veranderen.

Dit is in feite de exegese van de regelgeving betreffende subsidies. We geven subsidies voor een bepaald doel. Tot de afschrijving boekhoudkundig tot stand is gebracht, moeten die subsidies ook voor dat doel worden aangewend.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Blijkbaar is er volgens de minister geen probleem. De terugvordering moet niet integraal gebeuren. Hij heeft naar artikel 42 van het VIPA-wijzigingsbesluit verwezen. Ik krijg echter signalen uit de sector die duidelijk maken dat er wel degelijk een probleem is. De Vlaamse Regering heeft voorgesteld pro rata terug te vorderen. Zolang artikel 52 niet in werking is getreden, kan dit echter niet. Dit artikel betreft de regels voor de aanwending van subsidies. Ik heb de indruk dat het ene naar het andere verwijst. Er komt op dit ogenblik dan ook geen oplossing uit de bus.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Ik wil nog eens uitdrukkelijk verwijzen naar het advies dat de Raad van State op 22 april 2008 heeft uitgebracht. Ik citeer letterlijk: “De bevoegdheid om ter zake specifieke regels vast te stellen, moet volgens de verklaringen van onder meer de minister van Financiën en de bevoegde kamercommissie in die zin worden begrepen dat gemeenschappen en gewesten regels alleen maar strenger kunnen maken en niet kunnen afzwakken of afwijken.” Dit betekent dat we strenger maar niet milder mogen zijn dan de algemene bepalingen van de artikelen 55 tot en met 58, die in de wet van 2003 zijn overgenomen.

Voor alle duidelijkheid wil ik nog even herhalen dat subsidies enkel moeten worden teruggevorderd pro rata van het gedeelte van de subsidie waarop de bestemmingswijziging of de verkoop betrekking heeft. Dit kan een oplossing bieden. Ik neem aan dat het VIPA en de bevoegde diensten binnen het beleidsdomein Welzijn dit op zijn merites zullen beoordelen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de gevolgen voor de Vlaamse overheid van de moeilijkheden bij de inning van achterstallige belastingen

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, deze vraag om uitleg vormt in feite het vervolg op een eerdere vraag om uitleg van de heer Van Rompuy over deze problematiek. Ik heb me daar toen bij aangesloten. Bovendien heb ik me ondertussen bijkomend geïnformeerd. Een paar weken geleden is dit onderwerp uitgebreid in de media aan bod gekomen.

De Vlaamse Regering wil de inningen door deurwaarders in de toekomst gecentraliseerd laten verlopen. Dit

lijkt me een goed principe. Blijkbaar is de beslissing van de Vlaamse Regering bij de rechtbank van eerste aanleg aangevochten. De Vlaamse Regering is tegen die veroordeling in beroep gegaan. Vervolgens heeft de Vlaamse Regering zich voor deze centralisering tot de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders gericht. De Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders moest voor de organisatie instaan. Aangezien de Raad van State deze werkwijze ondertussen heeft geschorst, kan deze procedure onmogelijk worden voortgezet.

De vraag om uitleg van de heer Van Rompuy heeft me gefascineerd. Ik heb toen gezegd dat ik graag het verslag van de afdeling Overheidsopdrachten zou lezen. De minister heeft in zijn antwoord immers verklaard dat deze procedure niet aan de gewone regelgeving betreffende de overheidsopdrachten onderhevig is. Dit staat ook in de nota aan de Vlaamse Regering.

In het advies van de afdeling Overheidsopdrachten staat het volgende te lezen: "In het kader van het behoorlijk bestuur en om het gelijkheidsbeginsel maximaal te respecteren, dient toch een zekere mededinging te worden georganiseerd. Ofwel stuurt u een oproep aan alle gerechtsdeurwaarders, ofwel publiceert u een oproep in het Belgisch Staatsblad en in de gespecialiseerde pers."

Dit advies is in de mededeling aan de Vlaamse Regering niet helemaal overgenomen. Ik was enigszins verrast dat u blijkbaar op voorhand kon weten dat er problemen zouden rijzen wanneer de mededinging niet op een of andere manier zou zijn georganiseerd. U had deels kunnen voorzien dat er protest zou worden aangetekend en dat kantoren zich tekortgedaan zouden voelen en de nodige juridische stappen zouden zetten. Waarom hebt u dat advies niet gevolgd, waarin staat dat er op een of andere manier een vorm van mededinging moest worden georganiseerd?

We zitten met het probleem dat de procedure is geschorst en dat er op dit moment eigenlijk geen aanmaningen en vorderingen meer gebeuren. U zei in uw antwoord aan de heer Van Rompuy dat er een vacuüm was maar dat we op dat moment onvoldoende de consequenties van dat vacuüm konden inschatten. Daarom stel ik daar nu bijkomende vragen over. Het vacuüm zorgt ervoor dat op dit moment de zaken stilliggen. Op welke manier denkt u een einde aan dit vacuüm te kunnen maken, mijnheer de minister?

Op zichzelf vind ik het initiatief dat u hebt opgestart, lovenswaardig. U hebt dat uitvoerig toegelicht in het antwoord aan de heer Van Rompuy: u wilde de zaak centraliseren zodat u de dialoog kon aangaan met het kantoor, dat voldoende uitgerust moest zijn. U bent trouwens niet de enige die zoiets doet. De Lijn heeft ook al een dergelijk systeem: de raad van bestuur heeft op 21 september 2005 de beslissing genomen om die zaken te centraliseren. Men heeft toen wel een onderhandeling

met bekendmaking gevoerd. Na selectie van vijf dossiers, waarbij er drie zijn overgebleven, heeft men op basis van prijs, kwaliteit en diensten, een kantoor geselecteerd. De periode loopt binnenkort af. In 2010 zal men ervoor moeten zorgen dat ofwel de procedure zal worden voortgezet ofwel de zaak op een andere manier zal worden aangepakt. Het principe blijft overeind. Waarom was er die mededinging niet?

Sinds wanneer worden geen aanmaningen en dwangbevelen meer aan de wanbetalers overgemaakt? Over hoeveel wanbetalers gaat het? Over welke belastingen of bijdragen gaat het? Welk bedrag moet nog worden geïnd? Wat zijn op dit moment de gevolgen voor de inkomsten van de Vlaamse overheid? Ik ga ervan uit dat die bedragen ooit nog eens zullen worden geïnd. Hoe denkt u het vacuüm te kunnen oplossen?

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Ik heb enkele weken geleden die vraag gesteld. Ik was gecontacteerd door een aantal kantoren die zich gedupeerd voelden. Ze hebben me die vraag gesuggereerd. Ik heb dat absoluut niet partijpolitiek willen duiden. Ik betreur ten eerste dat een man die hier nog niet zit, de heer Crombez, – als je de kranten mag geloven zal hij misschien het parlamentslidchap overslaan en onmiddellijk in een regering komen te zitten – daar allerlei partijpolitieke beschouwingen over maakt. Ik denk dat de minister in alle duidelijkheid heeft uitgelegd wat de verschillende stappen zijn. In dit parlement hebben we gezegd dat een vorm van centralisatie noodzakelijk was om die inning te kunnen doen op een coherente, rechtsgeldige manier.

Wij hebben ook de fax gekregen in verband met het advies van de afdeling Overheidsopdrachten van de kantoren die klacht hebben ingediend. Ze zeggen dat het gelijkheidsbeginsel moet worden gerespecteerd en dat er een zekere vorm van mededinging moet zijn. Ik dacht dat de minister duidelijk heeft geantwoord dat hij een bepaalde politiek op dat vlak heeft gevoerd en dat hij in de loop van de volgende weken en maanden zich voor de rechtsinstanties kan verantwoorden en hij stevig in zijn schoenen staat. Tot nader order moeten we de minister op dat vlak krediet geven.

Een andere zaak is dat ik in de pers heb gelezen, in antwoord op de heer Crombez, dat de minister heeft gezegd dat dat binnen drie weken in orde zou zijn. Ik weet niet wat u daarmee bedoelde. Daarom vind ik de vragen van de heer Sannen ook juiste vragen. Hij vraagt hoe u dat binnen de twee tot drie weken zult doen, wetende dat er nog een gerechtprocedure loopt. Hij vraagt ook over welke soort belastingen het gaat: onroerende voorheffing of zorgverzekering? Er is een eigen systeem bij de zorgverzekering en dat heeft daar geen betrekking op. De heer Crombez gooit dat allemaal

op één hoop. Over welk soort van wanbetalers gaat het? Gaat het over belastingen of bijdragen? Mijns inziens gaat het niet over de zorgverzekering. Deze zaak verdient klaarheid, zeker na de uitspraak die u hebt gedaan, mijnheer de minister, dat u het binnen twee tot drie weken in orde zult brengen. Wat bedoelt u daarmee?

De voorzitter: De heer Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, het is inderdaad heel recent, naar aanleiding van de vraag van de heer Van Rompuy op 24 maart 2009, dat we in deze commissie uitvoerig hebben gedebatteerd over ons recent wedervaren met de gerechtsdeurwaarders, inzonderheid in hoofde van de Vlaamse Belastingdienst VLABEL.

Uit mijn exhaustief antwoord en de commissiebespreking die erop volgde, zult u ongetwijfeld hebben kunnen vaststellen dat de problematiek niet eenvoudig is. Uiteraard wordt dit in belangrijke mate versterkt door de onderlinge wedijver, waarbij individuele leden zelfs via de rechtbank vetes met hun eigen beroepsinstantie uitlechten. Ik denk dat het parlement zich best afzijdig houdt. Ik doe dat in ieder geval.

Ondertussen – en dat betreurt ik eveneens, mijnheer Van Rompuy – is er over deze problematiek ook een hele polemiek gevoerd in de pers. Ik heb moeten vaststellen, mijnheer Sannen, dat zowel uzelf als partijgenoten van u, hierover verklaringen in de pers hebben afgelegd waarvan ik althans vind dat ze de feiten gaande van eerder ongenueanceerd tot zelfs verkeerd hebben voorgesteld. Nogal wat zaken werden op één hoopje gegooid, zoals de heer Van Rompuy ook heeft gezegd, om zo tot eigenaardige conclusies te komen.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, we zitten hier in de commissie. Ik wil over al mijn uitspraken debatteren. Het campagnedebat voeren we elders en met andere mensen. Mijnheer de minister, ik ga het hier niet over alle uitspraken van uw partijgenoten hebben. Ik wil wel van u vernemen wanneer ik een niet-correcte uitspraak over dit dossier heb gedaan.

De voorzitter: Laat de minister eerst het antwoord geven. Daarna hebt u de tijd om een repliek te geven.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer Sannen, zoals een andere collega van u in dit parlement soms ook zegt, geeft dit mij de gelegenheid om de feiten en de argumenten van het gebeuren nog eens op een rijtje te zetten, wat de duidelijkheid alleen maar ten goede kan komen, zodat we weten waar we vandaag staan.

U hebt een vraag over het advies van de afdeling Overheidsopdrachten van 9 mei 2006. Eigenlijk is de onderliggende vraag in dit debat – ik heb daarover vorige week

een boeiende discussie gevoerd met nogal wat betrokkenen – of de wetgeving op de overheidsopdrachten nu wel of niet moet worden toegepast. Mijnheer Sannen, u kent ongetwijfeld dat advies, ik heb het bovendien vorige keer reeds aan het commissiesecretariaat bezorgd (gepubliceerd in *Hand.* VI. Parl. Nr.C166 – FIN8, p.29).

Maar vooraleer in te gaan op de zuiver inhoudelijke kant van het verhaal, wil ik toch nog even de nadruk leggen op het formele en het procedurele aspect – en ik zeg op voorhand dat ik mij daar niet achter zal verstoppen – aangezien er nogal de indruk wordt gewekt dat ikzelf of mijn kabinet dit dossier stevast hebben aangestuurd. Ik kan alleen maar zeggen dat u zich daarin hebt vergist.

Ten eerste is het advies dat in uw bezit is, helemaal niet aan mij als minister gericht, maar wel aan de toenmalige afdeling Financiële Management van het Departement Financiën en Begroting. Dit is een dossier dat volledig op het niveau van mijn administratie is behandeld en afgewerkt. Het was trouwens ook mijn administratie die het betrokken advies heeft gevraagd.

Ten tweede wil ik er u op wijzen dat de centraliserende deurwaarder niet formeel door mij is aangesteld, maar wel door het Agentschap Vlaamse Belastingdienst.

Tot daar de feiten. U kent mij. Of het nu gaat over VLABEL of over de bouwinspectie of over een andere ambtenaar, ik ben er mij beter dan wie ook van bewust dat ik als minister hiervoor de politieke verantwoordelijkheid draag. Ik zal dan ook de beleidsdaden, gesteld door een van mijn ambtenaren of administraties, zonder meer steunen. Dat heb ik in het verleden ook altijd gedaan.

Bovendien wil ik ook zeggen dat, wat dit dossier betreft, ik nog steeds van mening ben dat de Vlaamse Belastingdienst het dossier correct, doelmatig en efficiënt heeft aangepakt. De keuze die werd gemaakt voor de centraliserende deurwaarder, is bovendien gebeurd conform de criteria die de Vlaamse Regering in haar beslissing daarvoor heeft bepaald.

Maar laat ons nu even grondig focussen op de inhoud. Daar gaat het ten slotte over. Wat staat er nu juist in dat bewuste advies, waaraan u refereert, over het feit of al dan niet de wetgeving overheidsopdrachten moet worden toegepast? Ik citeer: “In principe is de overheidsopdrachtenregelgeving van toepassing op de dienstverlening door de gerechtsdeurwaarders.” Maar dan staat er: “De facto kan evenwel geen volwaardige mededinging volgens die regelgeving worden georganiseerd, aangezien de ambtstaken en tarieven van de gerechtsdeurwaarders wettelijk worden vastgelegd. De overheidsopdrachtenregelgeving kan dus niet als zodanig worden toegepast. In het kader van behoorlijk bestuur en om het gelijkheidsbeginsel maximaal te respecteren, dient toch een zekere mededinging te worden georganiseerd.”

Voor mij en voor VLABEL is dit advies duidelijk. Ten eerste is de wetgeving overheidsopdrachten niet van toepassing, want de facto onmogelijk te organiseren. Ten tweede kan je gewoon geen volwaardige mededinging organiseren. Je kunt hoogstens proberen te streven naar een zekere vorm van mededinging.

Vervolgens is dit dossier, geheel conform de normale administratieve procedure, voor advies voorgelegd aan de inspecteur van Financiën. En eigenlijk is de inspectie zo mogelijk nog duidelijker in haar advies. Ik citeer: "Voor de ambtstaken van de deurwaarders in verband met de betekening van dwangbevelen bestaat een wettelijk monopolie. Op die dienstverlening kan geen beroep op mededinging worden georganiseerd, en moet de wetgeving overheidsopdrachten derhalve niet toepasselijk worden geacht." Voor de volledigheid wil ik u nog meegeven dat de betrokken inspecteur van Financiën een uitstekend jurist is.

Als ik twee dergelijke adviezen op papier lees, dan lijkt het mij dus de evidentie zelf dat VLABEL geen overheidsopdracht als dusdanig heeft georganiseerd. En ik denk dat ieder normaal mens in dezelfde omstandigheden precies hetzelfde zou doen.

Bovendien is een gerechtsdeurwaarder een door de koning aangesteld openbaar ambtenaar die enkel binnen het hem toegewezen gerechtelijk arrondissement mag optreden en die binnen dit arrondissement kantoor moet houden. Een gerechtsdeurwaarder is tevens verplicht zijn ambt uit te oefenen telkens hij hierom wordt verzocht, en dit voor iedereen die hierom verzoekt. Een gerechtsdeurwaarder werkt tegen vaste, door de koning vastgestelde, tarieven.

Ik zie niet meteen in hoe een overheid enige concurrentie zou kunnen organiseren tussen ambtenaren die onder deze strikte voorwaarden moeten werken. De vraag is welke valabele en objectieve gunningscriteria we hierbij naar voren kunnen schuiven. Dat is met VLABEL besproken. De conclusie is dat we haast criteria zouden moeten verzinnen. We zouden kunnen stellen dat alles binnen een termijn van 24 of 48 uur moet gebeuren. De vraag is welke criteria aan die mededinging zouden moeten worden verbonden.

Naar aanleiding van de discussie die in de commissie is gevoerd en om uit de impasse te raken, hebben we vorige week een uitgebreid gesprek gevoerd met de inspectie van Financiën en met de ambtenaren van VLABEL. Toen is andermaal gezegd dat hier grondig over is nagedacht. Niemand wil dit de facto als onmogelijk beschouwen. Beide instanties hebben dit standpunt vorige week, in mijn aanwezigheid, opnieuw bevestigd.

Persoonlijk kan ik de ambtenaren van VLABEL begrijpen en bijtreden. Zij hebben in de eerste plaats oog voor een adequate uitvoering van de dringende en omvangrijke taak waarmee ze zijn belast. Het gaat hier om de invordering

voor tienduizenden dossiers, waarbij tot een aanmaning van betaling of een gedwongen invordering moet worden overgegaan.

Ik zal even een paar cijfers geven. Tussen maart 2007 en het einde van 2008 is de samenwerking met de centraliserende deurwaarder volgens VLABEL uitstekend verlopen. Er zijn snel resultaten geboekt. In totaal zijn tijdens deze periode 61.258 zaken geactiveerd en behandeld. Dankzij de gecentraliseerde en snelle invorderingsprocedure is op anderhalf jaar tijd meer dan 10 miljoen euro ingevorderd. Er worden trouwens, onder meer in uitvoering van door de gerechtsdeurwaarders toegestane afbetalingsplannen, nog steeds gelden doorgestort. De resultaten van wat is opgestart, lijken me doelmatig, efficiënt en effectief. Dat is de essentie van de zaak.

Na deze inhoudelijke motivering zal ik trachten een aantal zaken juist voor te stellen. In de pers is alles immers niet even duidelijk naar voren gekomen.

Ik heb in een artikel gelezen dat ik zelf 40.000 dossiers in de schoot van een deurwaarder heb geworpen en dat de Raad van State zich hiertegen heeft verzet. Dit is juridisch niet mogelijk. Wat de betekening van dwangbevelen betreft, kan een deurwaarder immers enkel in zijn eigen gerechtelijk arrondissement optreden. De door VLABEL aangestelde deurwaarder fungeert enkel als centralisator. Dit betekent dat hij voor de administratie het enige aanspreekpunt vormt. Hij volgt de invorderingen op het terrein administratief op. De dwangbevelen worden aan confraters uit de respectievelijke bevoegde arrondissementen toevertrouwd.

Ik weet niet waar de verwijzing naar een uitspraak van de Raad van State over de zorgverzekering vandaan komt. Hierover heeft de Raad van State immers geen enkele uitspraak gedaan. Er is enkel een uitspraak van de Raad van State over het dossier betreffende het protocol met de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders. De Vlaamse overheid is hierbij geen betrokken partij. Het gaat hier om een zaak tussen de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders en twee individuele deurwaarderskantoren.

In de Gazet van Antwerpen is verschenen dat ik de opdracht zelf zou hebben toegewezen. Ik veronderstel dat iedereen ondertussen heeft begrepen dat dit niet klopt. Als minister steun ik de keuze VLABEL een centraliserend kantoor te laten aanwijzen. Dit past in de uitvoering van een protocol tussen de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders en het Vlaamse Gewest. Recent zijn in het kader van de nieuwe invorderingsprocedure twee kantoren als centraliserende kantoren aangeduid.

Ik kom nu tot de feiten. We moeten het gerecht zijn werk laten doen. We moeten ons focussen op de manier

waarop we in de toekomst willen werken. Dat is het belangrijkste. We moeten ervoor zorgen dat de overheid haar essentiële taak, het innen van belastingen en boetes, kan uitvoeren.

Ten gevolge van een rechterlijke uitspraak in kortgeding is de inning onmiddellijk hervat. Ten gevolge van de interne ruzie tussen de deurwaarders was een impasse ontstaan. Aangezien die zo spoedig mogelijk moest ophouden, heeft VLABEL de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders in kortgeding gedagvaard en een volledige en correcte uitvoering van de tussen beide partijen rechtsgeldig afgesloten overeenkomst geëist.

Hoewel ik me van inhoudelijke commentaren op het vonnis zal onthouden, wil ik toch opmerken dat de rechter blijkbaar vindt dat we, in afwachting van een nieuwe procedure en de aanstelling van een definitieve centralisator, dit denkspoor moeten blijven volgen. Op 17 april 2009 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Brussel immers bij vonnis een deurwaarderskantoor aangesteld om ad interim de rol van centralisator te vervullen. Die aanstelling geldt voor de periode die de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders nodig heeft om de nieuwe selectieprocedure af te ronden. Deze week zijn de invorderingen heropgestart. Ter informatie: het door de rechtbank als centralisator aangestelde kantoor, is het kantoor van gerechtsdeurwaarder Bruloot uit Torhout. De essentie is opgelost: de achterstallige bijdragen worden correct geïnd en aanmaningsbrieven en dwangbevelen gaan opnieuw onverkort de deur uit.

U vroeg sinds wanneer geen aanmaningen en dwangbevelen meer aan de wanbetalers worden overgemaakt. De samenwerking met het centraliserend kantoor dat was aangesteld voor de zorgverzekering, werd beëindigd op 31 december 2008. Het was de bedoeling van VLABEL om voor al zijn belastingen het protocol in werking te laten treden op 1 januari 2009, maar ingevolge de interne verdeeldheid tussen de betrokken beroepsgroep, beslecht door een uitspraak van de Raad van State van 27 januari 2009, werd de aanwijzingsprocedure stopgezet. Ik wil er ter zake toch op wijzen – en dan parafraseer ik bijna de commentaar van de inspecteur van Financiën van vorige week woensdag – dat het hier gaat om een schorsingsarrest en niet om een uitspraak ten gronde. Het laatste woord is hierover nog niet gezegd.

De invorderingsdossiers die nog vóór 31 december werden overgemaakt aan de gerechtsdeurwaarders, worden zonder onderbreking verder afgewerkt en, waar mogelijk, ingevorderd. Het is enkel voor de nieuwe dossiers, opgestart vanaf begin dit jaar, dat er tijdelijk geen doorstroming naar de gerechtsdeurwaarders mogelijk was. Maar dit probleem is nu van de baan: vanaf nu worden deze dossiers opnieuw geactiveerd en door de centraliserende gerechtsdeurwaarder verdeeld over de collega's in de 26 gerechtelijke arrondissementen.

Misschien moet het ook even worden onderstreept dat VLABEL ook proactief bewarende maatregelen heeft genomen en ervoor gezorgd dat er einde 2008 een reeks verjaringstuitende dwangbevelen werden betekend. Er zullen dus geen vorderingen kunnen verjaren in de periode dat er niet ingevorderd werd. Er was enkel sprake van een kort en tijdelijk uitstel, maar beslist geen afstel. Wie zijn belastingen of bijdragen voor de zorgverzekering niet betaald heeft, hoeft er niet op te rekenen dat hij zal ontglippen dankzij de problemen die waren gerezen bij de inning, niets is minder waar. Uw bewering in de krant, mijnheer Sannen, dat de Vlaamse schatkist miljoenen dreigt mis te lopen, houdt dus geen steek. Ik wil trouwens ten aanzien van de ambtenaren van VLABEL, die tijdig en proactief de nodige acties hebben ondernomen, mijn waardering uitspreken. Ze hebben met dit dossier echt geworsteld.

Over hoeveel wanbetalers gaat het? Over welke belastingen of bijdragen? Welk bedrag moet nog worden geïnd? Het was misschien beter geweest om eerst de vraag te stellen en ze dan in de media te gooien. Ik heb gelezen dat het zou gaan over 64.000 dossiers. Ik moet u teleurstellen: het gaat wat de zorgverzekering betreft over 13.200 dossiers, waarvan de potentiële ontvangst ongeveer 3 miljoen euro bedraagt, op een totale jaarlijkse ontvangst van meer dan 100 miljoen euro.

Voor de onroerende voorheffing is er sprake van ongeveer 13.000 dossiers op een totaal van 2,5 miljoen belastingplichtigen, of 0,5 percent van de belastingplichtigen, voor wie er een beperkte vertraging is bij de invordering. Het gaat daarbij om een bedrag van circa 10 miljoen euro op een totale jaarlijkse ontvangst van 2,2 miljard euro, of 0,4 percent van de totale ontvangst waar er een beperkte vertraging is. Hetzelfde geldt voor de leegstandsheffing: 170 dossiers voor de leegstandsheffing woningen, en 200 dossiers voor de leegstandsheffing bedrijfsruimten.

U vraagt naar de gevolgen voor de inkomsten van de Vlaamse overheid. Ik denk dat u ondertussen hebt begrepen dat die uiterst beperkt zijn. Wat we moeten innen, zullen we trachten te innen. Door het stuiten van de verjaring kunnen er geen dossiers ontsnappen. Zonder dat ik cynisch wil zijn, ben ik wel verplicht mee te delen dat de beperkte vertraging die zich voordoet bij de ontvangsten, waarvan je zou kunnen zeggen dat je op die ontvangsten een intrestverlies hebt, deels wordt gecompenseerd door het feit dat er een meerontvangst zal worden gegenereerd ingevolge het feit dat nalatighedsintresten in fiscale zaken 7 percent bedragen. Zelfs dat wordt dus door de feiten gecorrigeerd, zij het dat ik daar geen vragende partij voor ben.

Als besluit hoop ik dat hiermee duidelijkheid wordt gecreëerd. De rechtbank van eerste aanleg is het Vlaamse Gewest op aangeven van VLABEL over heel

de lijn gevolgd. Ze heeft de verantwoordelijkheid genomen door een centraliserend deurwaarder aan te stellen, zijnde het kantoor van Bruloot. In de uitspraak van het kortgeding staat ook dat dit een tijdelijk gegeven is in afwachting dat de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders een nieuwe procedure opstart, waarbij ze met alle vormvereisten van de wetgeving op de overheidsopdrachten zal rekening houden, waarna definitief een of meerdere centralisatoren kunnen worden aangesteld zodat we op snelheid kunnen doorgaan.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, ik wil het citaat van de minister eerst vervolledigen. Hij heeft daarnet geciteerd uit het advies, maar hij laat de laatste zin weg. "Ofwel stuurt u een oproep aan alle gerechtsdeurwaarders, niet enkel aan diegenen die nu voor u optreden, ofwel publiceert u een oproep in het Belgisch Staatsblad en in de gespecialiseerde pers." Er werden dus in het advies van de afdeling al duidelijk suggesties gedaan over hoe je wel een juiste procedure zou kunnen opstarten die inderdaad afwijkt van de normale procedure van overheidsopdrachten, maar dat was al gesteld.

Ik wil ook onderstrepen dat ik de indruk heb dat de minister nogal graag naar de administratie wijst, terwijl het toch wel de verantwoordelijkheid van de minister is. Ook de beslissing die de regering heeft genomen, is de verantwoordelijkheid van de regering. Het is dan de taak van een parlementslid om dit te bekijken. Ik heb vastgesteld dat sinds eind januari de inningen stillagen, maar dat er in april, na duidelijke berichtgeving, een kortgeding is ingespannen om de zaak te deblokken. Ik ben blij dat het dossier gedeblokkeerd is, maar ik had de indruk dat de minister plotseling op boodschappers begon te schieten. Ik ben blij dat er een antwoord is gegeven op het vacuüm en dat er een inning is gebeurd.

Ik vind het wel merkwaardig dat u, mijnheer de minister, wanneer mensen vinden dat ze in hun rechten zijn geschaad in het kader van de mededinging, dit een vete tussen kantoren noemt. We hebben de eerste juridische uitspraak gekregen. We zullen de volgende afwachten. Ik vind het merkwaardig om over een vete te spreken, want het gaat over een normale rechtsgang.

Ik ben blij dat er kan worden geïnd en dat er geen mensen ontsnappen aan de inningen. Ik wou toch vragen om voorzichtiger te zijn met citaten die u mij in de mond legt. De citaten die u mij in de mond legt, kloppen niet. Ik heb enkel geprobeerd om het dossier aan te kaarten en hier bijkomende vragen te stellen.

Ik ben blij dat het kortgeding de centralisatie naar voren schuift. De essentie van deze vraag was niet of centralisatie een goede oplossing was. Daar waren we het allemaal over eens. De essentie van de vraag is ook niet of

alle niet-betaalde belastingen moeten worden geïnd. Daar zijn we het ook allemaal over eens. De essentie van de vraag is of u een vorm van mededinging had moeten organiseren of niet. De juridische procedures die nog lopen, zullen duidelijkheid geven. Uw antwoord heeft mij niet kunnen overtuigen van wat de uitspraak zal zijn van de Raad van State of de rechtbank.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het ligt in de lijn van wat u vorige keer hebt gezegd. Er zijn nog een aantal nieuwe elementen. Ik was nog niet op de hoogte van de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg, die nu een rechtsbasis vormt om de zaak verder te zetten.

Ik citeer u niet, mijnheer Sannen, omdat ik niet weet of u daar zelf uitspraken over hebt gedaan. De heer Crombez, partijgenoot van u en een belangrijk man, heeft gealludeerd dat een van de gerechtsdeurwaarderskantoren linken had met de Open Vld. (*Opmerkingen van de heer Sannen*)

Dat stond in het interview in de krant. Ik betreur dat minister Van Mechelen, die hier gedurende tien jaar in deze commissie op een correcte en juridisch onbetwiste manier al deze fiscale dossiers heeft toegelicht en op vaak moeilijke vragen heeft geantwoord, door uw fractie wordt 'gepakt'. (*Opmerkingen van de heer Ludo Sannen*)

Door de heer Crombez. Is die niet van uw fractie?

De heer Ludo Sannen: Niet van mijn fractie, wel van mijn partij.

De heer Eric Van Rompuy: Van uw partij. De man van morgen. Hij maakt die insinuaties in de krant. Ik pik dit niet als lid van dit Vlaams Parlement en van deze commissie die gedurende tien jaar de kans en de mogelijkheid heeft gehad om de minister te onderwerpen over die fiscale kwesties. De minister heeft dit altijd op een correcte manier gedaan.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, ik probeer hier als parlementslid correct mijn werk te doen. Ik heb een probleem aangekaart. Het probleem is via kortgeding opgelost. Je kunt je juridische vragen stellen bij de procedure. Er zijn ook anderen die zich vragen stellen. Het is mijn plicht als parlementslid om dit te doen.

Als de heer Van Rompuy dit niet pikt, dan is dat zijn probleem. Ik heb mijn werk gedaan, zoals ik het moet doen. Ik sta in voor iedereen van mijn fractie die hier zijn werk doet. Ik heb geen zin in een verkiezingsmeeting. Ik wil die ook met u houden, maar niet in

deze commissie. Ik wil het parlement laten werken zoals het hoort.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer Sannen, ik heb hier dit probleem te berde gebracht. Ik heb hier als eerste de vraag gesteld. Ik heb dit hier aangebracht, op een correcte manier en op basis van informatie die ik had gekregen van gedupeerden. De minister heeft daar ook op een correcte manier op geantwoord.

Ik betreur – en het gaat niet over u – dat iemand van uw partij in de pers een partijpolitieke link heeft gelegd. Het is zo, het stond zelfs in de titel.

Als men spreekt over electoralisme, dan hebben we hier electoralisme van de eerste orde.

De heer Ludo Sannen: Ik betreur dat boodschappers de verkeerden zijn.

De heer Eric Van Rompuy: De boodschapper heeft een antwoord gekregen. Ik was de boodschapper. Ik heb van de minister een correct antwoord gekregen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
